

[Øvergaard Nielsen.]

dets grænser udtrykkes der stor tvivl om sandheden i eller forbavelse over disse danske påstande. Og for de fleste af disse områder gælder også nok præcis det, som tilhængerne selv udtrykker ved vendinger som „vi går ud fra“ eller „vi har understreget Danmarks interesse i“ eller „det bliver der jo ikke tale om i de første mange år“. Tilbage står vi med en følelse af utryghed, en usikkerhed over for det, tilhængerne vil have os til. Sandheden er jo, at det netop er usikkerheden, der præger tilhængerens argumentation. Statsministeren illustrerede det tydeligt, da han i april måned erklærede:

„... at hvis man i løbet af nogen tid ser, at blot en brøkdel af modstandernes argumenter er rigtige, kan vi da melde os ud igen.“

Statsministeren forsøgte altså at trøste os, det hele er jo ikke så slemt, for vi kan rende fra det igen. Men hvad var det, der virkelig blev sagt i denne udtalelse? Ja, for det første, at statsministeren forekommer noget usikker over for den beslutning, han selv har truffet, og jeg tror, det er en usikkerhed og en utryghed, som findes hos mange af tilhængerne i denne sal over for det, vi er i færd med. Men kun nogle få af modstandernes argumenter behøver altså at være rigtige, før man alvorligt vil overveje at løbe fra sine forpligtelser. Men er der virkelig nogen, der vil påstå, at alt, hvad modstanderne siger, er usandhed? Er der nogen, der vil påstå, at de kan få vælgerne til at tro det? Det kniber åbenbart. Er der virkelig nogen, der vil påstå, at modstandernes frygt for, hvad dette EF politisk er på vej til at udvikle sig til, bare er noget pjat, som ingen fornuftige mennesker bør tage hensyn til? Selvfølgelig er der da også tvivl på modstandernes side over for, hvad dette udvikler sig til. Men skal man så ikke lade tvivlen komme den anklagede, altså dette land, til gode og erklære Danmark frit at være. Vil nogen påstå, at den ufrihed, vi går ind til, den selvstændighed, vi på en række afgørende områder fraskriver os ved medlemskab, er noget, der ingenting betyder? Hvis dette er tilhængerens sidste halmstrå i bestrebelse for at vinde over befolkningen, så kan modstanderne med fortrøstning se frem til den 2. oktober. Det er vel også den egentlige forklaring på, at til-

hængerne gør alt for at overbevise befolkningen om, at vi kan forlade EF, når det passer os. Hr. Poul Hartling har udtrykt det sådan:

„Modstanderne af EF hamrer ind i os, at afgørelsen er uigenkaldelig. Bliver vi medlemmer, kan vi ikke komme ud igen. Sandheden er vel, at det kan vi nok, men det vil koste os dyrt.“

Og det er denne lille ærlige tilføjelse, man skal lægge mærke til: „det vil koste os dyrt“. Jeg gad se dette tings medlemmer på denne baggrund træffe beslutning om, at Danmark skulle udtræde af EF. Mon ikke man vil æde i sig igen en masse af de forbehold, som vore forhandlere siger vi har taget over for udviklingen i EF, det EF, de ellers så lydeligt bekender sig til? Lad så juristerne diskutere det grundlovsmæssige problem. Tilbage står det, der virkelig tæller, når tilhængerne ikke vil lytte til juristerne: er vi først kommet ind, må vi blive på ubegrænset tid. Der sælges kun enkeltbilletter til EF-ekspressen, og enten man betragter det juridisk eller praktisk, så sælges der altså kun enkeltbilletter, og vi kan ikke komme ud.

Når jeg før sagde, at det er usikkerheden og utrygheden, der præger tilhængerens oplysninger om en fremtid i EF, findes der mange eksempler på dette. Når udenrigsministeren den 5. december 1971 skriver i Berlingske Tidende om sikkerhedspolitikken, så lyder det sådan:

„Vi har taget forbehold. Vi mener ikke, at EF er stedet at drøfte militærpolitiske emner. Det må ske inden for NATOs rammer.“

Lad os nu se bort fra, at dette synspunkt er blevet tilbagevist fra EF, og lad os se bort fra, at alt peger i retning af, at de ledende politikere i EF og i England, altså de, der virkelig sidder på afgørelserne, ønsker noget andet end Danmark. Lad os se bort fra, at den engelske premierminister i maj sidste år udtalte til det franske blad l'Express:

„Europa bør fremskynde harmoniseringen af sine forsvarsprogrammer. Dette vil frembyde den eneste farbare vej; når USA partielt, men uundgåeligt vil trække sine tropper tilbage fra Europa. Den fælles politik må omfatte kernevåben.“

Lad os bare holde os til, hvad Danmarks udenrigsminister selv tilføjede i den artikel, jeg nævnte før. Han skrev: